

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobkyně: Ing. E.R.**, bytem O. 51, doručovací adresa N. S. 121, P., proti **žalovanému: Městský úřad Vysoké Mýto**, se sídlem Jiráskova 179, 566 32 Vysoké Mýto, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o :

- I. Žalovanému **s e u k l á d á** vydat rozhodnutí v řízení o určení existence pozemní komunikace v kategorii účelová komunikace na pozemku parc. č. 75/3 v katastrálním území Domoradice **do 31. 1. 2014.**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobkyni náklady soudního řízení ve výši **2.000 Kč** do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 9. 7. 2013 se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného a navrhovala, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci existence pozemní komunikace v kategorii veřejně přístupné účelové komunikace (dále jen „veřejná účelová komunikace“) na pozemku parc. č. 75/3 v katastrálním území Domoradice

do pěti dnů od právní moci rozsudku a současně ho zavázal k náhradě nákladů soudního řízení žalobkyni. Žalobu odůvodnila tímto způsobem:

Rozsudkem ze dne 19. 5. 2011, č. j. 52 A 55/2010-97, nadepsaný soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 31. 5. 2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2010 o existenci veřejné účelové komunikace na pozemku žalobkyně parc. č. 75/3. Žalovaný vydal nové rozhodnutí až dne 29. 10. 2012, které ovšem bylo k odvolání žalobkyně rozhodnutím krajského úřadu ze dne 21. 2. 2013 ve vztahu k existenci veřejné účelové komunikace na pozemku parc. č. 75/3 zrušeno. Toto rozhodnutí bylo účastníkům rozesláno dne 22. 2. 2013, tentýž den ho tedy musel žalovaný dostat do datové schránky a podle žalobkyně měl nejpozději dne 24. 4. 2013 rozhodnout. Namísto toho nařídil na 23. 5. 2013 ústní jednání. Dne 30. 4. 2013 se žalobkyně obrátila na krajský úřad se žádostí o opatření proti nečinnosti. Následně krajský úřad přikázal žalovanému, aby ve věci rozhodl do 1. 7. 2013. Žalovaný nařídil na 25. 6. 2013 ohledání pozemku parc. č. 75/3 a též stavebního pozemku č. 50/2, proti čemuž se žalobkyně dne 20. 6. 2013 odvolala, neboť na stavebním pozemku parc. č. 50/2 se nachází její rodinný dům s dvorem. Ve věci dosud nebylo rozhodnuto, přestože žalovaný tak měl dle příkazu krajského úřadu učinit do 1. 7. 2013. Dále pak žalobkyně v žalobě pro ilustraci popsala dosavadní průběh řízení o žádosti o určení existence veřejné účelové komunikace na pozemku parc. č. 75/3 a řízení souvisejících.

Žalovaný se ve věci vyjádřil písemně, podáním ze dne 16. 9. 2013, jímž navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Pro případ, že by soud posoudil žalobu jako důvodnou, navrhl určit lhůtu pro vydání rozhodnutí tak, že toto bude vydáno do 15 dnů od ukončení dokazování, když k tomuto dojde ihned po předání posudku k porovnání obsluhy dotčených nemovitostí jednotkami IZS správnímu orgánu. Lhůta *„odpovídá současnému stavu správního řízení, které je těsně před svým dokončením“*.

Ve svém vyjádření žalovaný popsal dosavadní průběh řízení, a to shodně se žalobkyní. Nad rámec jejího popisu doplnil, že dne 14. 6. 2013 požádal krajský úřad o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí do 31. 7. 2013, na což krajský úřad reagoval stanoviskem ze dne 26. 6. 2013 tak, že pro prodloužení lhůty neshledal žádné důvody. Dne 24. 6. 2013 žalobkyně navrhla provést důkaz listinami založenými v Pozemkové knize a vztahujícími se k pozemku parc. č. 75/3. Město Vysoké Mýto dne 17. 7. 2013 navrhlo provedení důkazu znaleckým posudkem, který by porovnal možnosti obsluhy nemovitosti s důrazem na dostupnost vozidel IZS. Současně Město Vysoké Mýto dne 23. 7. 2013 požádalo krajský úřad o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí do 30. 9. 2013. Žalovaný pak uzavřel, že *„intenzivně a bez sebemenší prodlevy pracuje na tom, aby v daném případě měl dostatek podkladů pro zákonné a objektivní rozhodnutí ve věci“*.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou doručenou soudu dne 25. 10. 2013, v níž setrvala na svém názoru o nečinnosti žalovaného, zopakovala některá žalobní tvrzení a zdůraznila, že všechny skutečnosti již mohl žalovaný dávno zjistit, neboť řízení běží od roku 2009. V dalších částech repliky se žalobkyně vyjadřovala k otázce, zda se na pozemku parc. č. 75/3 nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Tato otázka však nemůže být v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného soudem řešena, k případnému vyjádření se k ní bude soud povolán až v momentě, kdy správní orgány meritorně rozhodnou a jejich rozhodnutí, resp. odvolací rozhodnutí krajského úřadu bude napadeno správní žalobou.

Podáním ze dne 22. 11. 2013 žalobkyně předložila oznámení záměru ustanovit znalce vydané dne 30. 10. 2013 žalovaným s tím, že toto oznámení obdržela dne 22. 11. 2013 a považuje ho za další průtah v řízení.

Z oznámení vyplývá úmysl žalovaného ustanovit znalce Bc. Jaroslava Vařejčku k vypracování znaleckého posudku za účelem porovnání možnosti obsluhy nemovitostí v dané lokalitě, s důrazem na dostupnost vozidel složek IZS, a zodpovězení otázky, zda příjezd a odjezd bez použití pozemku žalobkyně bude srovnatelný s příjezdem a odjezdem přes tento pozemek. Účastníkům řízení byla v oznámení stanovena lhůta pěti pracovních dnů k vyjádření se k záměru, k osobě znalce a k předložení případných otázek na znalce.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Po obdržení žádosti žalobkyně oznámil žalovaný veřejnou vyhláškou ze dne 9. 11. 2009 zahájení řízení o určení existence veřejně přístupné pozemní komunikace na pozemcích parc. č. 286, 265/1 a 75 (nyní 75/3) v k. ú. Domoradice. Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2010 žalovaný určil, že na všech třech uvedených pozemcích se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Jeho rozhodnutí bylo potvrzeno v celém rozsahu rozhodnutím krajského úřadu ze dne 31. 5. 2010. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, na jejímž základě podepsaný soud rozsudkem vydaným ve věci sp. zn. 52 A 55/2010 dne 19. 5. 2011 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, kdy se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobkyně týkajícími se jednak absence souhlasu žalobkyně s veřejným využitím pozemku parc. č. 75/3 a dále neexistence nutné komunikační potřeby. Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2011 žalovaný zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2010, neboť dospěl k závěru, že ve věci je třeba provést celkem rozsáhlé dokazování, které není možné provést v odvolacím řízení, neboť by tak odvolací orgán nahrazoval činnost žalovaného jako orgánu I. stupně. Současně žalovanému uložil věnovat se námitkám neexistence souhlasu s veřejným užitím pozemku a neexistence nutné komunikační potřeby. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 7. 2011, spisová dokumentace byla žalovanému vrácena dne 19. 9. 2011. Veřejnou vyhláškou ze dne 10. 10. 2011 oznámil žalovaný zahájení nového správního řízení o určení existence pozemní komunikace a jejího charakteru a současně určil podle § 36 odst. 1 správního řádu účastníkům řízení lhůtu do 14. 11. 2011 k vyjádření jejich stanovisek a předložení důkazních návrhů. V mezidobí žalovaný vyžádal podklady jednak od účastníků řízení, jednak ze stavebního úřadu, katastrálního úřadu a dalších subjektů. Vyhláškou ze dne 24. 11. 2011 žalovaný oznámil ukončení dokazování s tím, že účastníci mají právo se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům do 9. 1. 2012. Dne 1. 2. 2012 vyhotovil žalovaný vyrozměření o provádění důkazů mimo ústní jednání, v němž předestřel, jaké důkazy hodlá provádět (znaleckým posudkem, stanovisky a výpověďmi nekonkretizovaných osob, atp.). Vyrozměněním ze dne 27. 3. 2012 pak dal žalovaný najevo, že bude ustanoven znalec, Ing. Pavel Faltys, k posouzení kvality dopravní obslužnosti v dané lokalitě jednak při vedení komunikace přes pozemek žalobkyně a dále pak bez této komunikace, včetně zhodnocení možnosti úprav pozemků parc. č. 265/1 a č. 286/1 pro funkci komunikace při neexistenci komunikace na pozemku žalobkyně. Usnesením ze dne 11. 4. 2012 žalovaný daného znalce ustanovil, přičemž k vypracování posudku mu stanovil lhůtu 30 dnů. Postupně pak žalovaný předvolal na 23. 5. 2012 a 13. 6. 2012 svědky, přičemž v předvolání uvedl, k jaké konkrétně otázce je bude vyslýchat (např. „zda-li jste po navrácení uvedeného pozemku a v průběhu jeho vlastnictví bránil jako vlastník veřejnému užívání stávající účelové komunikace, vedené v malém rozsahu přes část pozemku parc. č. 75 či zda-li jste činil nějaké kroky k omezení či ukončení veřejného užívání této části pozemku nebo zda-li jste souhlasil s faktem, že se na

tomto pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace“). Dne 25. 5. 2012 obdržel žalovaný vyžádaný znalecký posudek. Vyhláškou ze dne 3. 7. 2012 oznámil ukončení doplnění dokazování, přičemž účastníkům řízení stanovil lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí do 3. 8. 2012. Dne 29. 10. 2012 žalovaný rozhodl o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 75/3. Proti jeho rozhodnutí podala žalobkyně dne 26. 11. 2012 odvolání, které bylo dne 27. 12. 2012 postoupeno i se spisem krajskému úřadu. Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2013 krajský úřad rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že nerespektoval právní názor soudu a krajského úřadu především v rámci posuzování nutné komunikační potřeby a v dalším řízení tedy doplní dokazování tak, aby existenci této potřeby potvrdil nebo vyvrátil. Spis byl žalovanému vrácen dne 19. 3. 2013. Žalovaný oznámením ze dne 10. 4. 2013 oznámil pokračování správního řízení a současně na 23. 5. 2013 nařídil ústní jednání. Dne 30. 4. 2013 požádala žalobkyně o opatření proti nečinnosti, krajský úřad její žádosti vyhověl a dne 22. 5. 2013 přikázal žalovanému rozhodnout do 1. 7. 2013. Tento příkaz obdržel žalovaný dne 24. 5. 2013 a na den 25. 6. 2013 nařídil ohledání pozemku parc. č. 75/3 a pozemku st. p. č. 50/2. Žádosti žalovaného ze dne 14. 6. 2013 o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí do 30. 8. 2013 krajský úřad nevyhověl s tím, že řízení na ochranu proti nečinnosti nemůže být zahájeno na žádost správního orgánu, a současně upozornil žalovaného na vázanost lhůtami dle § 71 správního řádu. Dne 25. 6. 2013 žalovaný provedl ohledání a pokračoval ve shromažďování podkladů rozhodnutí, včetně toho, že na základě žádosti města Vysoké Mýto ze dne 17. 7. 2013 o provedení důkazu znaleckým posudkem na porovnání možnosti obsluhy nemovitostí v dané lokalitě s důrazem na dostupnost vozidel složek IZS oslovil potenciální znalce z oboru požární ochrana. Oznámením ze dne 21. 8. 2013 žalovaný účastníkům řízení oznámil svůj záměr ustanovit pro zpracování znaleckého posudku Ing. Jána Sabolčíka z oboru požární ochrana. Usnesením ze dne 13. 9. 2013 pak ustanovil uvedeného znalce s tím, že tento znalec je povinen znalecký posudek vypracovat do 30 dnů od oznámení usnesení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, když účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili (žalobkyně podáním doručeným soudu dne 27. 8. 2013 a žalovaný podáním ze dne 14. 8. 2013). Soud v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s.: „Ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“

Jak vyplývá z citovaného zákonného ustanovení, soudní ochrana před nečinností správních orgánů není bezbřehá, je koncipována pro takové případy, kdy lze správnímu orgánu uložit povinnost rozhodnout ve věci samé nebo vydat osvědčení, tedy ve věcech, v nichž má správní orgán povinnost vydat meritorní rozhodnutí či osvědčení. K tomu, aby žalobce dosáhl meritorního posouzení věci soudem, pak ještě přistupuje podmínka vyčerpání všech prostředků, které žalobci k ochraně proti nečinnosti nabízí správní řád.

V dané věci jsou obě podmínky pro přezkum postupu žalovaného soudem splněny. Žalovaný je povinen podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně („Správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.“). Žalobkyně pak vyčerpala prostředky na ochranu proti nečinnosti jí dané správním řádem, když dne 30. 4. 2013 ve smyslu § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu požádala krajský úřad o uplatnění opatření proti nečinnosti a krajský úřad její žádosti dne 22. 5. 2013 vyhověl a žalovanému přikázal rozhodnout do 1. 7. 2013. Soudu tedy zbývalo posoudit, zda žalovaný postupuje v souladu se zákonem, zda se nedopouští nedůvodných prodlev, atp.

Podle § 71 odst. 1 správního řádu: „Správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.“

Podle § 71 odst. 3 správního řádu: „Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba

a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídít ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,

b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.“

V daném případě je zřejmé, že žalovaný zákonnou lhůtu značně překročil a v řízení se dopouští opakovaně průtahů, přičemž jednotlivé kroky žalovaného působí dojmem, že žalovaný si není zcela jistý, co vlastně by měl činit, k jakým procesním úkonům by měl přistoupit, což ve výsledku vede k nedůvodně dlouhému řízení, v němž se objevují procesní chyby, zbytečné úkony, atp. Příkladem lze uvést následující: Poté, co bylo zrušeno krajským úřadem (po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu) první rozhodnutí žalovaného ve věci a byl mu vrácen dne 19. 9. 2011 spis, oznámil žalovaný až dne 10. 10. 2011 účastníkům řízení pokračování v řízení (nesprávně formulováno jako nové zahájení řízení) a určil jim lhůtu k podání stanovisek a důkazních návrhů do 14. 11. 2011. Dne 24. 11. 2011 žalovaný oznámil ukončení dokazování, ovšem dne 1. 2. 2012 předestřel své úmysly v provádění dokazování a dne 11. 4. 2012 ustanovil ve věci znalce. Dne 3. 7. 2012 oznámil žalovaný opětovně ukončení dokazování a až dne 29. 10. 2012 ve věci rozhodl. Jeho rozhodnutí krajský úřad zrušil a výslovně uvedl, že důvodem bylo nerespektování jeho právního názoru a též právního názoru krajského soudu v otázce zkoumání nutné komunikační potřeby ve vztahu k pozemku žalobkyně, přičemž žalovaného zavázal tuto zkoumat. Ač mu byl spis vrácen dne 19. 3. 2012, žalovaný oznámil pokračování v řízení až dne 10. 4. 2013 a ústní jednání nařídil až na 23. 5. 2013. Na základě žádosti žalobkyně pak bylo krajským úřadem žalovanému přikázáno rozhodnout do 1. 7. 2013, což žalovaný nesplnil, a ačkoliv tento příkaz obdržel dne 24. 5. 2013, nařídil ohledání místa až na 25. 6. 2013 a dne 21. 8. 2013 oznámil účastníkům svůj záměr ustanovit znalce, kterého usnesením ze dne 13. 9. 2013 ustanovil. Zarážející je, že znalcem byla ustanovena osoba se specializací v oboru požární ochrana, přestože se má v posudku vyjadřovat k otázce kvality dopravní obslužnosti nemovitostí v dané lokalitě jednak při vedení komunikace přes pozemek žalobkyně a dále pak bez této komunikace, a to s důrazem na dostupnost vozidly integrovaného záchranného systému, tedy se jedná především o otázky z oboru dopravy, navíc znalecký posudek ke zodpovězení obdobných

otázek již byl vypracován, a to v roce 2012 Ing. Faltyssem. Ze sdělení žalobkyně ze dne 22. 11. 2013 pak vyplývá, že dne 30. 10. 2013 vyhotovil žalovaný další oznámení záměru ustanovit znalce, a to ke zodpovězení stejných otázek, přičemž jako osoba znalce je uveden Bc. Jaroslav Vařejčka, opět z oboru požární ochrana.

Z uvedených příkladů je zřejmé, že žalovaný se opakovaně dopouští průtahů v řízení, kdy, zvláště s ohledem na skutečnost, že řízení o žádosti žalobkyně se vede již od roku 2009, jsou mezi jednotlivými úkony žalovaného neodůvodněné prodlevy, jsou činěny úkony, které jsou nadbytečné (nový znalecký posudek k otázce dopravní obslužnosti, kdy tuto otázku by si měl žalovaný být schopen jako odborný správní orgán – silniční správní úřad zodpovědět sám, na základě shromážděných podkladů, čítajících i ohledání předmětných pozemků včetně pořízené fotodokumentace) a řízení se zbytečně protáhlo i kvůli nerespektování závazného právního názoru krajského úřadu žalovaným poté, co bylo zrušeno jeho první rozhodnutí ve věci, a žalovaný nezkoumal nutnou komunikační potřebu, ač k tomu byl zavázán. Žalovaný pak nejenže nedodržel zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 81 odst. 3 správního řádu, ale dokonce nedodržel ani lhůtu stanovenou mu na základě žádosti žalobkyně o opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 a odst. 4 písm. a) správního řádu krajským úřadem, což soud hodnotí jako naprostou rezignaci na dodržení základních zásad správního řízení – zejména zásady zákonnosti, zásady vyřizování věci bez zbytečných průtahů a zásady dobré správy.

Soud tedy vyhodnotil podanou žalobu jako důvodnou a postupoval podle § 81 odst. 2 s. ř. s. („Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.“), když žalovanému uložil vydat rozhodnutí do 31. 1. 2014, přičemž tuto lhůtu shledal přiměřenou.

Pokud by snad žalovaný nehodlal respektovat ani tuto soudem stanovenou lhůtu, bude podle soudu na místě, aby krajský úřad zvážil (ať už z moci úřední, nebo na základě případné žádosti některého z účastníků řízení) postup podle § 81 odst. 4 písm. b) správního řádu, tedy převzetí věci a rozhodnutí namísto nečinného žalovaného.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byla plně úspěšná žalobkyně, která měla vůči žalovanému právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Žalobkyně požadovala nahradit zaplacený soudní poplatek 2.000 Kč a náklady na právní služby poskytnuté advokátní kanceláří Jelínek s. r. o. ve výši 4.840 Kč, přičemž doložila fakturu vystavenou uvedenou advokátní kanceláří dne 13. 2. 2013 na částku 4.840 Kč „za poskytnuté právní služby na základě objednávky“. Vzhledem k tomu, že z faktury není vůbec zřejmá návaznost na podanou žalobu ve věci ochrany proti nečinnosti žalovaného, chybí specifikace poskytnutých právních služeb, soud nemohl částku 4.840 Kč považovat za důvodně vynaložené náklady řízení před soudem a žalobkyni proto vůči žalovanému přiznal toliko náhradu vynaloženého soudního poplatku, tedy částku 2.000 Kč, kterou je žalovaný povinen žalobkyni zaplatit do 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. prosince 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová